

PROLÓGUS

ANDALÚZIA, SPANYOLORSZÁG

1491

Az ég aranylón tüzelve mindent átfestett, amit megérintett: a kimagasló hegyek sziklás éleit, az alattuk elterülő várost és a mór erőd vörös cserepes tetejét, amely maga is tüzet árasztott a nyitott udvar felé.

A sas áthasított a csapkodó szélviharon esti nyugvóhelyére igyekezve, mielőtt még az aranysárga színek helyét átveszik a betolakodó éjjel hűvös levendulaárnyalatai. Odalent a kohót tápláló és pengéket formázó munkások nem törődtek sem a sassal, sem a széllel, sem az éggel.

Arcukat ellepte az árnyék, elrejtette a csuklya, amelyet munka közben valamennyien viseltek. Frissen készült pengéket élesítettek, olvadt fémet öntöttek az újabbak alakításához, a szürke engedelmességig kalapálták a vörös acélt. Senki sem beszélt. A csendet csak a csikorgások és csengések zaja törte meg.

A nagy erőd bejárata előtt egy férfi állt egymagában. Magas volt, szikár, szálkás izmokkal, komornak és türelmetlennek látszott. Bár a többiekhez hasonlóan ő is csuklyát viselt, valójában nem tartozott közéjük.

Még nem.

A vérében volt, ez tagadhatatlan. Szülei tagjai voltak a Testvériségnek, amelynek védelmezésére éppen most készült felesküdni.

Még csak gyermek volt, amikor megtanították harcolni, elrejtőzni, ugrani és mászni, mindezt kalandos játékokba burkolva.

Túlságosan fiatal, túlságosan ártatlan volt még akkor, hogy megértse a tanult leckék mögött meghúzódó kegyetlen valóságot. Amikor aztán idősebb lett, szülei elmondták neki, hogy kicsodák, és mit szolgálnak. Nem tetszett neki a gondolat, hogy nem lehet ura saját sorsának, és vonakodva lépett a nyomdokaikba.

Drágán megfizettek ezért.

A hatalmas ellenség kiszimatolta őket.

Megfigyelte a viselkedésüket, a szokásaikat. Akár egy ragadozó, az ősi ellenség kiszakította szüleit a nyájból, elterelte őket testvéreiktől, és ellenállhatatlan túlerővel rohanta le őket.

És aztán az ősi ellenség megölte őket.

Nem tiszteletteljesen, tiszta és igazságos küzdelemben, ó, nem. Ez az ellenség nem tesz ilyet. Ez az ellenség karóhoz láncolta őket. Gallyakat hordott a lábuk elé, leöntötte olajjal őket is, a fát is, és lángra gyújtotta, miközben a tömeg ujjongva ünnepelte a rettenetes látványosságot.

Nem volt velük, amikor elragadták őket. Akkor is, most is azon gondolkodott, miközben egyik lábáról a másikra helyezte a testsúlyát, hogy képes lett volna-e megfordítani a küzdelem kimenetelét. A Testvériség tagjai, akik megkésve érkeztek a helyszínre, biztosították róla, hogy nem. Megfelelő kiképzés nélkül nem.

A gyilkosok egy pillanatig sem próbálták titkolni tettüket, éppen ellenkezőleg, elbüszkélkedtek a „hitetlenek” elfogásával. A támadást egy magas férfi vezette, mellkasa akár egy hordó, a szeme és a szíve egyaránt hideg. És végig ott állt Tomás de

Torquemada atya mellett, miközben az a szörnyeteg halálra ítélte, majd megégette Aguilar családját.

Már késő volt megmenteni őket. De önmagát még megmenthette.

A Testvériség elsőre elutasította, megkérdőjelezték az indítékait. De Maria felismerte, hogy több lakozik benne a bosszúváagnál. Átlátott a nyers gyászon, az ösztönös dühön, megtalálta benne az embert, azt, aki többre is képes, mint bosszút állni a családját legyilkoló férfin.

Meglátta benne azt az embert, aki tudta, hogy a világban nem csak a szerettei fontosak, aki tudta, hogy ott van a Krédó. Ami túléli mindannyiukat, amit tovább lehet adni a következő nemzedékeknek.

Az orgyilkosok gyermekeinek – olyanoknak, mint ő maga.

Így hát megkapta a kiképzést. Egy része könnyen ment, áldotta is a szüleit, amiért ránevelték a korai „játékokkal”. Egy része nehezebb volt, és a sebhelyek örökre emlékeztetik arra, hogy hányszor bizonyult túl lassúnak, figyelmetlennek vagy egyszerűen csak túl fáradtnak.

Megismerte felmenői történetét, és azt a bátorságot, amely őrült vakmerőségnek tűnhetett a külső szemlélőknek, azoknak, akiknek a pulzusa nem gyorsult fel úgy, mint a Testvériség tagjaié.

Maria mindvégig ott volt.

Pillanatok alatt el tudta nevetni magát, villámgyorsan forgatta a kardot, még a levegőt is sebesen vette. Könyörtelenül sarokba szorította, amikor lankadt, dicsérte, amikor sikerrel járt. Most pedig odabent segédkezett a rítusnál, amely arra a szintre emeli, ahová legyilkolt családjának szellemei mindig is szánták.

Aguilar arra riadt az álmodozásból, hogy néhány csuklyás alak jelenik meg az ajtónál, és intik, hogy kövesse őket. Csendben engedelmeskedett, szívverése felgyorsult a várakozástól, ám ahogy lelépdelt a nyílt terepre vezető lépcsőn, nyugalmat erőltetett magára. Megütötte fülét a kántálás hangja: „*Laa shay’a waqi’un moutlaq bale koulon moumkine*”.

A többi csuklyás laza körben állt, közepén egy négyszögletes asztallal. Az egyik végében a beavatott közeli barátja: Benedicto, a mentor, aki kiképezte, aki mellett harcolt. Kedves ember volt, aki nem fukarkodott sem a nevetéssel, sem a dicsérettel, ám most az asztalra helyezett gyertyák és a tartójukban pislákoló fáklyák fényében arcán nyomát sem lehetett találni ilyen könnyed érzelmeknek.

Maria mellett Benedicto volt az, aki felkarolta a reményvesztett fiatalembert. Nem állította, hogy helyettesíteni tudná az összetört fiútól elragadott apát, de megtette, ami csak tellett tőle. Kérdemelte valamennyi jelenlévő tiszteletét – beleértve a beavatásra váróét is.

Megszólalt. Hangja erősen zengett, és szavait mindannyiukhoz intézte.

– Az inkvizíció végérvényesen átengedte Spanyolországot a templomosoknak. Granadában Mohamed szultán még kitart az embereivel. Ám ha fiát, a herceget elfogják, fel fogja adni a várost az Éden-almával együtt.

A jelenlévők tetoválásokkal dekorált, többségükben sebheilyeket viselő arca nagyrészt rezzenéstelen maradt, de Aguilar érezte, hogy a hír hatására megnő a feszültség a teremben. Benedicto végignézett rajtuk, és úgy tűnt, tetszik neki, amit lát.

Sötét tekintete végül megpihent a beavatotton. Eljött az idő.

– Esküszöl-e, Aguilar de Nerha, hogy csatlakozol a Testvériséghez a szabadságért folytatott harcban? Esküszöl-e, hogy megvéded az emberiséget a templomosok zsarnoksága ellen, és síkra szállsz a szabad akaratért?

Aguilar habozás nélkül válaszolt.

– Esküszöm!

Benedicto folytatta, hangja komorra váltott.

– Ha az Alma a kezükre jut, a templomosok mindent elpusztítanak, ami az útjukban áll. A tiltakozókat, az ellenkezőket... az önálló gondolkodás jogát. Esküdj meg, hogy akár saját életedet és valamennyi itt jelen lévő életét feláldozod ennek megakadályozására!

Aguilar érezte, ez nem része a hagyományos szertartásnak, és Benedicto minden kétséget kizáró bizonyosságot akar szerezni afelől, hogy minden idők legveszélyesebbikének közepén a beavatott tökéletesen megérti, mit várhatnak el tőle.

De Aguilar most sem habozott.

– Esküszöm, mentor!

A mentor barna szeme Aguilar tekintetét kereste, majd bólintott, és a fiatalember mellé állt. A beavatott kezéért nyúlt, bekötözte az áldozathozatalhoz, és minden durvaság nélkül a fémcsíkokkal díszített faragott fatömbre helyezte.

Más, sötétebb elemek is díszítették a fát: mintha régi rozsdafoltok lettek volna.

Benedicto gondosan elhelyezte Aguilar kezét, majd egy kétágú eszközt emelt a fiatalember gyűrűsujja fölé. Aguilar tudta, hogy a mentor érzi, önkéntelenül is megfeszül.

– A mi életünk nem jelent semmit – emlékeztette Benedicto, tekintetét mélyen Aguilaréba vésve. – Az Alma minden. A Sas szelleme őrködik a jövő fölött.

Apja és anyja a féktelen szerelem és egy olyan történelem örökségét hagyta Augilarra, amely folytatására már fájdalmasan vágyott. Őt is maguk után hagyták. Korábban azt hitte, egyedül van, ám még egy pillanat, és nem lesz magányos többé. Még egy pillanat, és kiterjedt család tagja lesz – egy testvériségé.

Benedicto lesújtott az eszközzel, és lenyeste az ujjat.

Teljes erővel járta át a fájdalom. De Aguilar megacélozta az akaratát, és nem kiáltott fel, nem is hőkölt hátra ösztönösen. Kifröccsent a vér, egy szemvillanás alatt eláztatta a kötetést, amely mohón magába szívta. Aguilar mélyeket lélegzett, a túlélés ösztöne harcolt benne a kiképzés során belé ágyazott önfegyelemmel.

A pengét tökéletesen élesre fenték, mondta magában. A vágás tiszta. Be fog gyógyulni.

És én is meg fogok gyógyulni.

Maria odalépett hozzá, felé nyújtott egy fémből és bőrből készített, díszes kesztyűt. Aguilar óvatosan csúsztatta belé a karját, a fogát csikorgatva, nehogy feljajduljon, amikor a seb megakadt a kesztyűben. Nem nézett oda, csak Mariára nézett, a sötét zöldeskék, kajallal kiemelt mély szemébe. A lány szépségét még fokozták a homlokán, az állán és mindkét szeme alatt húzóódó tetoválások.

Maria, aki először kedves lánytestvérként fogadta, ám idővel oly sokkal több lett a számára. Aguilar mindent tudott róla: ismerte a nevetését, az illatát, puha szuszogását a bőrén, amikor a karjában aludt. Ismerte combjának görbületét és karjának

erejét, amikor játékosan leszorította, mielőtt megjutalmazta szájának melegével.

De ebben a pillanatban nem volt semmi játékos. Maria sok mindent jelentett Aguilar számára, de tudta, ha most megbotlik, az ő pengéje szúrná át elsőként a torkát.

Mindenekelőtt orgyilkos volt, és minden más kapcsolatot megelőzött a Krédó köteléke.

Ahogy most már nála is.

Maria édes és erős hangja mondta ki a rituális szavakat.

– Amikor mások vakon követik az igazságot, emlékezz...

– ...semmi sem igaz – vágták rá a többiek egyhangúan.

– Amikor másoknak korlátot szab az erkölcs vagy a törvény, emlékezz...

– ...minden megengedett.

Aguilar még egy pillanatig állta a lány tekintetét, majd finoman megmozdította a csuklóját, ahogy tanították. Mintha örülne a kiszabadulásának, a karja alá erősített penge éles fémhanggal ugrott elő, hogy kitöltse a levágott gyűrűsujj által hagyott űrt.

Aguilar hangja remegett a meghatottságtól.

– A sötétben tevékenykedünk, a Fény szolgálatában.

Nagy levegőt vett.

– Mi vagyunk... *az orgyilkosok.*

Fölöttük a sas kiáltása hallatszott, mintha a szellem elégedettségét jelezné.

1. FEJEZET

BAJA, KALIFORNIA

1988

A sas rikoltására Cal Lynch felpillantott, a napfény miatt hunyorognia kellett. Nem látta tisztán az égen kirajzolódó körvonalakat, mégis elmosolyodott, miközben sötétszőke haját felfedve hátravetette szürke pulóvere csuklyáját, és felkészült.

Ő is repülni fog.

Ezt akarta már... szinte azóta, hogy pár hónappal ezelőtt idejött a szüleivel. A család gyakran költözött, és ezt Cal már egyszerűen magától értetődőnek vette. Apa és anya ott vállalt különböző munkákat, ahol csak lehetett, egy ideig maradtak, aztán továbbléptek.

Így aztán Calnak sosem nyílt igazán esélye barátokra szert tenni, és ezért volt az, hogy a nagy napon nem volt jelen közönség. Ami nem különösebben zavarta, sőt még jól is jött – elvégre ezt nem is lett volna szabad megtennie.

Felrácigálta a kerékpárját az egyik elhagyott, berogyott régi ház tetejére. Az egyik lába alatt be is szakadt egy rozsdáttete lépcsőfok, a fém áthasította a farmernadrágját, és belemart a húsába. Semmi gond, egy éve kapott tetanuszoltást az olcsó kórházban.

Cal számára nem volt szokatlan terep a háztető. Nemesyszer előfordult, hogy amikor a szülei azt hitték, biztonságban alszik

a szobájában, kilopakodott, és felmászott a tetőre, felszívódott az éjszaka hűvösségében és titkaiban – és jó néhány balul sikerült kalandban volt része, amelyekről szülei szerencsére mit sem sejtettek.

Ezen a napon egy nagy szállítókonténert vett célba, amely valamivel alacsonyabb volt, mint a tető, ahonnan most a biciklin ülve lenézett. A távolság hat-hét méter lehetett – nem nagy ügy.

Csakhogy a szíve mégis erősen verdesett a mellkasában, ahogy egyik lábát a pedálra helyezte, míg a másik még a tetőre támaszkodott.

Cal lehunyta a szemét, és mély levegőt vett az orrán keresztül, hogy lecsillapítsa dübörgő szívét és szaggatott légzését.

Már ott vagy, mondta magában. Már megcsináltad. Látod az út minden egyes pontját. Látod, ahogy tökéletesen landolnak a kerekek, látod, hogy azonnal befordítod a biciklit, ne hogy túlcúsosz a tető túlsó végén.

Ó, ez az utóbbi nem volt valami jó kép, próbálta is rögtön kitorölni az elméjéből. De olyan volt ez, mint az a régi ócska vicc – „ne gondoldj rózsaszín elefántra” –, és bumm, máris csak azt az egyet látja az ember.

Cal átirányította a figyelmét, látta maga előtt, ahogy tekeri a pedált, ahogy átszeli a levegőt, ahogy földet ér – győzedelmesen.

Lelki szemével látta, hogy repül. Mint a sas.

Meg tudja csinálni.

Lassan, nyugodtan felnyitotta a szemét, és erősebben szorította a bicikli kormányát.

Most.

Lendületet vett, vadul tekerte a pedálokat, tekintetét nem az előtte sebesen fogyó tetőre, nem is a tető és a konténer között fekvő szeméthalomra, hanem csakis a céljára szegezte. Gyor-

sabban, gyorsabban, és amikor már nem volt semmi a gumik alatt, keményen felrántotta a kerékpár első kerekét.

Átszállt a szemétdomb fölé, arcára az abszolút tökéletes, tiszta gyönyör mosolya ült ki. Igen! Sikerülni fog...

Az első kerék megkapaszkodott a konténer tetején.

A hátsó nem.

Olyan gyorsan történt az egész, hogy nem is volt ideje megijedni. Cal és a bicikli keményen vágódott bele a régi matracokból, más eldobott tárgyából és szemétből álló kupacba, amelyet több héten át tartó munkával vonszolt a helyszínre. Óvatosan próbált mozdulni, de úgy tűnt, nem tört el semmije. Az arcán egy karcolás vérzett, és az egész teste sajgott, de egyébként rendben volt.

A bicikli sem volt valami jó állapotban, és a kerékpárt ért károk látványa érezte igazán erősen Callal a kudarcot.

– A francba – sziszegte, majd kikászálódott a szemétkupacból a bicikkel együtt. Nem örült annak a kilátásnak, hogy meg kell majd magyaráznia szüleinek ezeket a sérüléseket.

Pár percig vizsgálgatta magát. Néhány vágás és zúzódás az arcán és a testén, semmi komoly, sőt a lábán sem vérzett már a seb. A kerékpár is rászorult némi szépségápolásra, de menni lehetett vele.

Hát jó. Cal felnézett, hunyorgott, és mosolyogva vett észre egy kis pontot az égen. A sást. Hát... Nem feltétlenül kell anyának és apának mindenről azonnal tudomást szerezniük.

Cal elindult, még egy ideig követte a sást.

Már nyúlni kezdtek az árnyékok, mire Cal visszatért a lepusztult bérházba, amelyet otthonának nevezett.

A kerékpár sárga port vert fel a földúton. Errefelé mindent elfedett a halovány, szállingózó arany por, egyedül az úton keresztülhúzott dekoratív jelzőzászlók tarkították az egyhangú színt.

Cal szokásos jókedve visszatért. Már is azt elemezte önmagában, hogy mit rontott el, hogy legközelebb miképpen sikerülhet az ugrás. Elvégre ez még csak az *első* kísérlet volt. Callum Lynch nem az a fajta, aki feladja. Megpróbálja megint, holnap – illetve, javította ki önmagát, reálsan gondolkodva, mihelyst újra megengedik a szülei, hogy használja a kerékpárját.

Már rendesen a város területén belül járt, amikor észrevette, hogy valami nem stimmel. Emberek álldogáltak a házuk előtt, néhányan itallal a kezükben üldögéltek, de mindannyian egyszerűen csak... bámultak.

Mégpedig *őt* bámulták.

Arckifejezésük óvatos közömbösségről árulkodott, de Calnak összeszorult a gyomra.

Valami nem stimmel.

Fokozta a tempót, a biciklit elhajtotta a ház bejáratánál, és még egyszer visszapillantott a hallgatag, komor szomszédokra.

Kicsit felgyorsult a szívverése, bár nem értette, hogy miért. Nyúlt volna a bejárat ajtó kilincséért, és megdermedt.

Az ajtó tárva-nyitva állt.

A szülei *mindig* zárva tartották az ajtót.

Cal nyelt egyet, majd belépett a zárt verandára. Megállt, hallgatózott, lassan indult tovább, akár egy idegen, bármennyire is jól ismerte a helyet. A ház belsejébe vezető ajtó is nyitva volt. Előrenyújtotta a kezét, hogy széthúzza a ház szinte minden többi szobájához hasonlóan látszathatárt jelző sárga gyöngyfűggönnyt.

Nem hallatszott sem beszéd, sem nevetés, nem áradt a tűzhelyről a készülő vacsora illata, nem csörömpöltek az edények. A normalitás egyetlen jeleként Patsy Cline énekelt halkán, fémszerűen az öreg, krémszínű rádióból, a háttérben pedig a televízió zümmögött – valami hírműsor lehetett.

– Ma itt van velünk dr. Alain Rikkin, az Abstergo Industries vezérigazgatója – mondta a műsor házigazdája. – Alan, úgy tűnik, a világ a szakadék szélén táncol.

– Valóban úgy tűnik. – A válaszadó a felső osztályokra jellemző akcentussal beszélt. Cal megpillantott egy harmincas éveit végén járó, jól öltözött, elegáns, sötét szemű, markáns arcú férfit.

– Mintha az emberiségnek feltett szándéka lenne elpusztítani önmagát ezzel az állandó, mindenhol jelen lévő erőszakkal. Meggyőződés, hogy ha nem foglalkozunk agresszív természetünk gyökereivel, az általunk ismert civilizáció végleg elvész. Mi az Abstergo Industriesnél azon dolgozunk, hogy azonosítsuk azt a kulcstényezőt, amely...

És zümmögött tovább. Cal nem figyelt oda, csak ment előre. Odabent sötétség uralkodott, de ebben nem volt semmi szokatlan: a nyár mindig forró volt, és a sötétség segített hűvösen tartani mindent. De ez nem barátságos sötétség volt, és Cal azon vette észre magát, hogy nyirkos a keze.

Ahogy belépett a nappaliba, látta, hogy az ablaknál kirajzolódik anyja konyhában ülő sziluettje. Cal megkönnyebbült, bár nem tudta, miért, és készült megszólítani. Ám a szavak elhaltak a torkában. Rádöbrent, hogy milyen furcsa szögben ül, a szék hátának dőlve, két karját oldalt lelógatva.

És olyan csendesen mozdulatlan volt. Túlságosan is.

Cal megdermedt, az anyjára meredt, agya próbálta felfogni, hogy mi az, ami nincs rendben. Mozgást érzékelt a szeme sarkából – valami lassan csepegett a földre, pontosan anyja kezéről.

Cseppek potyogtak egy egyre terjedő vörös tócsába. Ezt világította meg a kegyetlen napfény.

Cal szemét megbabonázta a mozgás. Aztán lassan követni kezdte a bíborvörös cseppek útját.

Bágyadtan hullottak alá egy ezüsfüggőről, amelyet Cal mindennap látott anyja hosszú, keskeny nyakán. Nyolcágú csillag, közepén egy rombuszformával, amelybe egy A betűre emlékeztető jelképet véstek; a vonalak mintha stilizált, enyhén görbülő pengékből álltak volna össze.

A lánc most anyja keze köré volt fonva, az ezüst láncszemek skarlátszínben fürödtek.

Cal ösztöne azt kiáltotta, hogy fordítsa el a tekintetét, fusson el, és sose nézzen vissza. Ám csak állt ott, földbe gyökerezett lábbal.

Anyja kezét elborította a vér. Fehér blúzának bal ujját teljesen eláztatta.

És a torka...

– Anya? – motyogta Cal, noha a torkán tátongó lyukból tudhatta, hogy halott.

– *Laa shay'a waqi'un moutlaq bale kouloun moumkine.*

Cal felfigyelt a suttogásra, és döbbenetesen vette tudomásul, hogy nincsenek egyedül a szobában.

Ott volt velük anyja gyilkosa is.

A televízió mellett egy jó száznyolcvan centi magas férfi állt. Hátat fordított Calnak, úgy bámult ki az ablakon, a fején csuklyával.

Ám Cal figyelmét megint valami mozgás ragadta meg. Ugyan- az a borzasztó vörös folyadék csöpögött az olcsó linóleumra, anyja vére csöpögött a gyilkos csuklója alól kinyúló penge hegyéből.

– *Apja* – suttogta, ahogy a világ beszakadt körülette. Teste öklendezni, összeesni készült, legszívesebben magzatpózba zsugorodott volna és soha többé nem mozdul. Ez nem lehetett igaz.

A csuklyás alak lassan megfordult, és Cal szíve rángani kez- dett a fájdalomtól és a borzalomtól, amikor látta, hogy jól sejtette. Az apja volt az.

Joseph Lynch szeme űzött vadéra emlékeztetett, mintha ő is gyászolna. De hogy lehetséges ez? Miért? Hiszen ő volt az, aki...

– A véred nem a sajátod, Cal – mondta apja, komor, fájdal- mas hangjában annak az ír akcentusnak a nyomával, amelyet az Egyesült Államokban töltött évek nem voltak képesek teljesen elkoptatni.

Cal csak bámult. Nem értette az egészet, nem értett semmit. Ekkor apja teljesen felé fordult, és elindult. Léptei dübörögve visszahangoztak a horror házában. Ennek a hangnak teljesen normálisnak kellett volna lennie, de nem nyomta el sem a tele- vízió csacsogását, sem Patsy Cline dalát arról, hogy megőrült.

Őrült. Megőrültem. Igen, ez történt.

És mégis, Cal némi meglepetésére a lába önálló akaratra lelve valami egyáltalán nem őrült dolgot művelt. Hátralépett az apjától, *aputól*, aki az imént döfött tőrt a felesége torkába.

A csuklyás férfi csak közeledett, lassan, kérlelhetetlenül, halálos hajthatatlansággal. Cal visszavonuló lába hirtelen meg- torpant.

Nem akart egy olyan világban élni, amelyben az apja megöli az anyját. Ő is csatlakozni akart az anyjához.

Joseph Lynch is megállt, karja erőtlenül, szinte tehetetlenül lógott a teste mellett, a vér még mindig csöpögött a pengéről, amelyet neje finom nyakába szúrt.

– Azt akarják, ami benned lakozik, Cal. Élj az árnyak között! – Úgy mondta ki ezt az apja, mintha a szíve összetörne a szavaktól.

Cal az apjára meredt, szíve majd kiugrott a helyéről. Képtelen volt mozdulni, képtelen volt gondolkodni...

Kerekcsikorgása és autók bevetődő árnyékai törték meg a halálos bűvöletet. A gyilkos felemelte a fejét, átnézett fia fölé, egyenesen a háza előtt egymás útját keresztezve befékező autókra.

– Menj! – kiáltotta a fiának. – Menj! *Most!*

Cal felvillanyozva rohant a lépcső felé. Az imént még dermedt lábai párosával repítették felfelé a lépcsőfokokon, majd az ablakon át kirobbant a háztetőre, azon a titkos úton át a szabadság felé, amelyről a szülei nem is tudtak, és amely a fiatal akrobata számára most a menekülést jelentette.

Úgy futott, ahogy még soha azelőtt, habozás nélkül ugrott egy szinttel feljebb vagy lejjebb a hosszú, alacsony háztetőkön, gurulva érkezett, felpattant, futott tovább. A szeme sarkából látta, hogy tucatnyi terepjáró fekete árvízként vonul végig a poros utcákon.

Egy pillanatra lehajolt, hogy ne lássák. Kifújta magát, és megkockáztatott egy pillantást lefelé.

Az egyik autó anyósülésén meglátott egy sápadt, szögletes arcú férfit, sötét hajjal, sötét öltözékben, sötét szemüveggel.

Majdnem úgy nézett ki, mint az az ember, akit az előbb látott a tévében, de persze nem lehetett az.

Vagy mégis? Valami érthetetlen okból végigfutott a hideg a fiú hátán.

Abban a pillanatban, hogy az autó bekanyarodott, Cal újra futásnak eredt, leugrott a háztetőről egy szemétkupacra, majd eliramodott a bérházaktól a távolba vezető úton, távolodva halott anyjától és gyilkos apjától, távolodva mindentől, ami Callum Lynch addigi életét jelentette.